

Diumenge de Pasqua

Crist, la nostra Pasqua ha estat immolat. Perquè Crist és l'Anyell veritable que esborra el pecat del món. Ell, tot morint destruïa la nostra mort, i ressuscitant ens ha tornat la vida. Per això, ple de la gran joia de la Pasqua, d'un cap a l'altre de la terra tot el món exulta.

Del Prefaci pasqual I

Santa Pasqua de Resurrecció

GLOSSA

Jesús, el bon amic

Un nombrós grup de matrimonis d'entre trenta i quaranta anys participa en un recés amb els seus fills, per als quals s'ha previst un seguit d'activitats que condueixen uns monitors. Culmina el dia la celebració d'una eucaristia familiar al vespre, en la qual participa tothom. El prevere que presideix, arribat el moment de la pregària dels fidels, convida a expressar les peticions que es vulguin formular. Una nena de nou anys s'aixeca del seu banc, decidida, s'apropa al mossèn i diu amb naturalitat, veu clara i afecte: «Vull pregar perquè els meus pares es facin més amics de Jesús». L'assemblea s'hi afegeix amb veu unànime i sonora: «Us ho demanem, Senyor.»

És bastant comú que els pares cristians preguin perquè els seus fills siguin bons amics de Jesús, el coneguin, l'estimin i el segueixin. Fins i tot és bastant comú que siguin insistents en aquesta pregària. Forma part de la seva responsabilitat educadora i evangelitzadora envers els fills. No és tan habitual, encara que és molt bo i recomanable, que els infants preguin amb aquesta intenció i esdevinguin també, amb la naturalitat, la sinceritat

i l'espontaneïtat que els caracteritza, evangelitzadors dels seus pares i que manifestin preocupació per l'enfortiment de la seva fe. Una fe que, per a aquesta nena, pren la forma tan personal i entranyable de l'amistat: Jesús, el bon Mestre, el bon Pastor i també el bon Amic, amb qui ella sap prou bé que sempre hi pot comptar, que no li fallarà mai, ni a ella ni als seus pares.

De ben segur que, darrera la pregària d'aquesta nena, hi ha la preocupació i dedicació d'uns pares per apropar la filla a Jesús, per fer-li descobrir la possibilitat de dialogar amb el Pare des de la pregària. «Escolteu-me, fills piadosos, i creixeu com un roser plantat vora l'aigua» (Sir 39, 13). També hi ha el testimoni d'uns pares que es troben en comunitat amb altres pares, amb els quals reflexionen, pregunten i s'apleguen a l'entorn de la taula de Jesús per escoltar la paraula i compartir l'Eucaristia. Mestratge i testimoniatge creïbles d'unes persones estimades. Els infants, jugant amb els monitors, prou que ho han vist. «No hi ha res que m'alegri tant com sentir dir que els meus fills es comporten d'acord amb la veritat» (3Jn 1,4).

Enric Puig Jofra, SJ

Canonització de dos papes

El proper diumenge 27 d'abril, Octava de Pasqua i Diemenge de la Divina Misericòrdia, Sa Santedat el papa Francesc proclamarà que els beats Joan XXIII i Joan Pau II, papes, són sants. La memòria de sant Joan XXIII se celebrarà el dia 11 d'octubre, aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II que ell convocà (1962). La memòria de sant Joan Pau II, el 22 d'octubre, aniversari de l'inici del seu pontificat (1978).

REMEU MAR ENDINS

Crist ha ressuscitat!

«**C**rist ha ressuscitat! Veritablement ha ressuscitat!» Amb aquesta salutació i amb la seva resposta, usual entre els cristians d'Orient, vull saludar jo també tots els qui segueix les meves paraules aquest dia de Pasqua de l'any de gràcia de 2014.

Vull començar la meva reflexió de Pasqua tot comentant un passatge del llibre «Sobre el cielo y la tierra», que recull el diàleg del cardenal Jorge Mario Bergoglio, avui papa Francesc, i el seu amic, el rabí jueu Abraham Skorka. En ell hi podem trobar diverses claus per a comprendre la personalitat del Papa actual a partir del que deia quan era arquebisbe de Buenos Aires. Una d'aquestes claus és la seva manera d'entendre la religiositat: des d'una profunda sintonia amb Crist. En aquest sentit, Bergoglio es manifesta molt bon deixeble de sant Agustí i li cita al seu amic aquesta famosa sentència agustiniana: «Senyor, ens heu creat per a vós i el nostre cor està inquiet fins que no reposi en vós.»

Certament, l'home està cridat a viure un apropament a Déu, un encontre amb Déu, i això, en essència, és la mística. El pare Karl Rahner —un del teòlegs més grans del segle xx— va dir que «el cristià del futur serà místic o no serà». Penso que —essent com era jesuïta— volia dir que el cristianisme ha de consolidar-se i expressar-se avui vivint —per la fe— un encontre amb la persona de Crist. I no sols des de la intel·ligència, sinó també —i sobretot— des del cor que per al llenguatge de la Bíblia és el centre de la persona, allí on convergeix tot el que ella és. Ja ho deia sàviament sant Ignasi de Loiola: «No el molt saber alimenta l'esperit, sinó el sentir interiorment, el sentir des del cor.»

El cardenal Bergoglio li diu al rabí una frase que m'ha fet pensar: «Si una religió és purament ritualista, sense aquest tipus de continguts, està destinada a morir, perquè t'omple de ritus, però et deixa buit el cor. Coincideixo amb vostè en dir que la religió perdurarà, perquè la inquietud és inherent a la naturalesa humana, i s'haurà de veure de quina manera es manifesta en el futur.»

Aquesta esperança té el seu fonament en la Resurrecció de Jesucrist, sintetitzada en l'expressió «Jesús és el Senyor», acte de fe bàsic de cada cristià i de tota l'Església. Renovem, doncs, amb goig i gratitud, en aquesta festa de Pasqua de Resurrecció —la primera festa i la més gran de l'any cristià— la nostra adhesió a Crist per mitjà de la renovació de les promeses baptismals.

Formulo aquesta invitació en el record d'un germà bisbe que va ser entre nosaltres un gran mestre del sentit de la litúrgia, monsenyor Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona, que s'adormí en la pau de Crist el passat 10 de febrer. Estimava els ritus i en coneixia com pocs la història i el sentit, però mai oblidava que els ritus han de conduir a una vivència espiritual i a un compromís cristià de santedat de vida, tal com deia en el seu darrer article.

La Pasqua era un dels punts fermes del seu ensenyament i de la seva espiritualitat, com ho recordaran els qui el varen llegir i escoltar. Fou un gran pedagog de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II.

En la Pasqua de 2005, Pere Tena escrivia un article titulat «El Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó Pere» i l'acabava amb les paraules amb que he començat aquest comentari: «Crist ha ressuscitat. Sí, veritablement ha ressuscitat.»

Des d'aquesta fe, desitjo a tots una santa i joiosa Pasqua de Resurrecció. Felicitats Pasqua a tots!

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

JOSEP M. CARBONELL

Cristianisme i cultura

La Fundació Joan Maragall (FJM), creada pel cardenal Narcís Jubany el 1989, ha complert 25 anys. Durant tots aquests anys s'ha mantingut fidel a l'objectiu de ser una institució cultural destinada a establir ponts de diàleg entre el cristianisme i la cultura del nostre país. I ho ha fet essent un espai de creació de pensament fonamentat en una reflexió cristiana arrelada al país, una reflexió lliure, raonada, creïble, fidel i significativa en el marc de la nostra cultura. El Dr. Josep M. Carbonell n'és el president des del juny de 2011.

Quina aportació fa la FJM a la societat catalana?

Durant aquests anys, la Fundació ha volgut mantenir viva la torxa de la fe en el món cultural del país, seguint l'evolució, els canvis i les vicissituds d'aquest món. Hem intentat recordar, des del diàleg fe-raó, les arrels històrico-culturals de Catalunya, l'aportació del cristianisme a la convivència i la cohesió social, i participar en els principals debats culturals.

Què destacaria del treball realitzat?

La capacitat de convocatòria de persones del món cultural de diferents sensibilitats, el treball sistemàtic i en continuïtat de reflexió i difusió, així com les publicacions, que ja són referents en el nostre país. A més crec, honestament, que ens hem convertit en un referent del catolicisme conciliar.

Quins objectius es marquen a partir d'ara?

Ampliar les activitats de la Fundació en altres àmbits de la cultura, i de manera molt especial en les arts visuals i la música. També espero obrir la Fundació a les noves generacions de professionals i intel·lectuals catòlics per la indispensable renovació de la Fundació.

HISTORIA DE LA CARIDAD

La audacia de Vicente de Paúl

Pensem en lo que significó en el **siglo XVII** la iniciativa de san Vicente de Paúl de llamar a las mujeres para que iniciasen una comunidad religiosa que no fuese de clausura ni se limitase a una obra de piedad o de educación de jóvenes.

Él mismo fue consciente de su audacia: «Hace ochocientos años que las mujeres no desempeñan empleos públicos en la Iglesia; hace siglos existían las llamadas diaconisas, pero en tiempos de Carlomagno el sexo femenino fue privado de los cargos y nunca más los ha tenido. Pero, ahora, la Providencia se dirige a ellas. ¿No os parece algo singular?»

En realidad, también los laicos están presentes en el proyecto vicenciano en el **siglo XIX** con Federico Ozanam y las llamadas *conferencias de san Vicente de Paúl*.

En realidad, se puede responder de muchas maneras a los signos de los tiempos y hay que procurar hacerlo de acuerdo a las necesidades reales. En cualquier caso, los más pequeños e indefensos deben ser los primeros en ser tenidos en cuenta en toda ocasión y en todo momento.

En una palabra, la historia cristiana de los últimos siglos nos enseña que resulta inimaginable conocer y comprender los signos de los tiempos sin tener en cuenta la justicia, la solidaridad y el amor de Dios.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. *Historia de la caridad en la Iglesia*, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

«La alegría del corazón»

Frederick W. Faber, convertido al catolicismo, ordenado sacerdote y fundador, con el cardenal Newman, del Oratorio de San Felipe Neri inglés, escribía:

—«La *alegría* es uno de los elementos más importantes de la vida espiritual.

- »Muchos se detienen en el camino de la espiritualidad o de su vocación y es porque les falta *alegría*. De ahí que sea importante:
- »Saber encontrar la *alegría*... en todas partes.
- »Saber dejarla siempre... a vuestro paso.»

Francisco de Asís, patrón de *la alegría del corazón*, testimoniaba:

- »Sin un corazón contento y *alegre*... no hay bien que valga.
- »Si uno está *contento* y *alegre*... no existe mal que le pueda abatir, ni dañar.
- »La *tristeza* no puede herir a un siervo de Cristo Resucitado, si su corazón está *alegre*...
- »Intentad siempre mostraros *alegres*... en el Señor.»

La Regla de los terciarios franciscanos afirma:

- »Haceos mensajeros de la *perfecta alegría*.
- »Debéis esforzaros para llevar a todos *gozo* y *alegría*.»

El P. Charles testimoniaba y enseñaba:

- »La mejor manera de procurarse, de obtener *alegría* para uno mismo... es dársela primero... a los demás.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Rejuvenecer

Un doctor señalaba el calendario de su despacho y, gozoso, difundía la receta recibida: ¡Estemos alegres! En el almanaque, el pie de una fotografía del sonriente papa Francisco decía: «Un buen cristiano no se lamenta, está siempre alegre.»

Si en la vida encontramos motivos de aflicción, el Santo Padre nos enseña el camino de la madurez cristiana: incluso en las tribulaciones, el cristiano siempre debe estar alegre, nunca triste.

En una homilía en Santa Marta, explicaba que el Señor nos invita a una «renovada juventud pascual por el camino del amor, de la paciencia, de soportar las tribulaciones y también me permito decirlo —añadía—, de soportarnos unos a otros. Porque también debemos hacer esto con caridad y con amor».

Cristo Resucitado camina victorioso en la historia. «Donde parece que todo ha muerto, por todas partes vuelven a aparecer los brotes de la resurrección». «Cada día en el mundo renace la belleza, que resucita transformada a través de las tormentas de la historia» (EG, 276).

En la alegría de la Pascua, pedimos al Señor la gracia de «saber soportarnos gozosamente para volvernos cada vez más jóvenes, como el buen vino: más jóvenes con esta renovada juventud pascual del espíritu».

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 21.** □ **Dilluns** (lit. hores: pròpia) [Ac 2,14-22-32 / SI 15 / Mt 28,8-15]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.
- 22.** □ **Dimarts** [Ac 2,36-41 / SI 32 / Jn 20,11-18]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.
- 23.** □ **Dimecres** [Ac 3,1-10 / SI 104 / Lc 24,13-35]. Sant Jordi, soldat mr. (s. iv), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i màrtir.
- 24.** □ **Dijous** [Ac 3,11-26 / SI 8 / Lc 24,35-48]. Conversió de sant Agustí. Sant Fidel de Sigma- ringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe.
- 25.** □ **Divendres** [Ac 4,1-12 / SI 117 / Jn 21,1-14]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Anià, bisbe.
- 26.** □ **Dissabte** [Ac 4,13-21 / SI 117 / Mc 16,9-15]. Mare de Déu del Bon Consell. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; Sant Clet I o Anacleto, papa i mr.
- 27.** □ **† Diumenge vinent**, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (lit. hores: 2a. setm.) [Ac 2,42-47 / SI 117 / 1Pe 1,3-9 / Jn 20,19-31]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe.

DIUMENGE DE PASQUA DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo:

«Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en Judea y en Jerusalén. Lo mataron colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y nos lo hizo ver, no a todo el pueblo, sino a los testigos que él había designado: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección. Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha nombrado juez de vivos y muertos.

El testimonio de los profetas es unánime: que los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día en que actuó el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente.

Resurrecció del Senyor. Pintura de Murillo, Academia de Bellas Artes de San Fernando (Madrid)

☺) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Ya que habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde está Cristo, sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto, y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida nuestra, entonces también vosotros apareceréis, juntamente con él, en la gloria.

▶ Lectura del evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaba Simón Pedro y el otro discípulo, a quien tanto quería Jesús, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto.» Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; y, asomándose, vio las vendas en el suelo; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio las vendas en el suelo y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no por el suelo con las vendas, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

Resurrecció de Jesús segons Joan

El relat de la resurrecció de l'evangeli segons Joan té una primera sorpresa per al lector. No són les dones les que van al sepulcre de bon matí (tres a Marc, dues a Mateu, moltes a Lluc), és només Maria Magdalena, una figura nova en l'Evangelí de Joan perquè no ha aparegut fins a l'escena del calvari (Jn 19,25). Tanmateix, aquí té un protagonisme innegable. Ella és la primera a trobar la tomba oberta (20,1). És ella la que va a dir-ho als deixebles (20,2). També serà la primera a qui Jesús ressuscitat s'apareixerà (20,11-18). Però, per damunt de tot, serà la que portarà el missatge pasqual als deixebles: «He vist el Senyor» (20,18). El seu sorpre-

nent protagonisme va donar peu a ser anomenada *apòstol dels apòstols*. És apòstol (enviada) perquè Jesús l'envia als seus germans: «Ves a trobar els meus germans i dígues-los: pujo al meu Pare que és el vostre Pare, al meu Déu que és el vostre Déu» (20,17). El missatge pasqual està formulat en termes joànics. Jesús puja (20,17; cf. 3,13), és exaltat de la terra (12,32), és elevat a l'àmbit de Déu, que és el seu àmbit (6,62; cf. 13,3 i 16,28). L'anunci pasqual en l'Evangelí de Joan és transmès per Maria Magdalena, una apòstol.

Després de Maria Magdalena, Pere i l'altre deixeble («aquell que Jesús estima») corren cap a la tomba. La narració té detalls: primer arriba l'altre deixeble i veu el llençol d'amortallar plegat, però

no hi entra. Arriba Pere i veu tant el llençol com el mocador, però el mocador és en un altre lloc, encara lligat. Aquests detalls apunten que no s'han emportat el cos. El text subratlla que l'altre deixeble «veié i cregué». Però no veié Jesús. El text es tanca amb una observació que afecta Pere: «Encara no havien entès l'escriptura que Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts». En la fe pasqual, el deixeble que Jesús estima va davant de Pere (cf. 21,7).

La fe pasqual que recomana l'Evangelí de Joan és la del deixeble: «Benaurats els qui creuen sense veure» (20,29). La fe del deixeble estimat, la dels cristians joànics, la nostra.

Oriol Tuñí, SJ

VIDA DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 19, a les 22.30 h. Presideix la solemne Vella Pasqual a la Catedral.

Aquest diumenge dia 20, a les 12 h. Presideix la Missa de Resurrecció i imparteix la Benedicció Apostòlica a la Catedral.

Dijous dia 24, a les 17.30 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral i administra el sagrament de la Confirmació a alumnes del Col·legi Viaró de Sant Cugat del Vallès.

Del divendres dia 25 al dilluns dia 28. Assisteix a Roma als actes de canonització de Joan XXIII i Joan Pau II.

NOTÍCIES

Conferències quaresmals a la Catedral. Els dimecres 19 i 26 de març i 2 d'abril a 2/4 de 9 del vespre ha tingut lloc a la catedral el cicle de conferències quaresmals. Han seguit l'Exhortació *L'Alegria de l'Evangeli* del papa Francesc. El primer dia Mons. Jaume Traserria, bisbe emèrit de Solsona, parlà sobre «Una Església en missió». El segon dia Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar tractà sobre «Una Església que viu la caritat». El tercer dia Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va cloure el cicle amb la conferència «Una Església renovada», tractant de les actituds dels cristians davant la nova evangelització i les temptacions a superar.

Admissió als Ordes en el Seminari de Terrassa. El dijous dia 27 de març, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i rector del Seminari va celebrar l'Eucaristia

a les 8 del vespre a la Capella del Seminari Diocesà a Valldoreix, i va admetre a Ordes els seminaristes Arturo Fabregat, Guillem López, Andrés Ramírez i Hernán Urdueta que estan seguint el 5è i darrer curs en el Seminari.

Jornada esportiva de les Escoles Parroquials. El dijous dia 27 de març Mons. Saiz Meneses va presidir a la Garriga la II Jornada esportiva de les Escoles Diocesanes i Parroquials de Terrassa. Hi participaren alumnes dels centres de Terrassa, Sabadell, Rubí i la Garriga. El Sr. Bisbe va dir unes paraules inicials en la pregària, seguí l'inici de les competicions i es reuní amb la delegada episcopal per les Escoles Diocesanes i Parroquials i amb els directors dels centres escolars.

Visita Pastoral a la Sagrada Família de Sabadell. El diumenge dia 30 de març, Mons. Saiz Meneses va celebrar la Missa Estacional a la parròquia de la Sagrada Família, al barri de Les Termes de Sabadell. Va ser rebut per Mn. Fabio Cáceres, rector. Els feligresos ompliren el temple parroquial i, en acabar, el Sr. Bisbe els saludà i va departir amb ells.

Celebració de la Dominica Laetare. El diumenge IV de Quaresma (30 de març) es va dur a terme a la parròquia de Sant Pere de Terrassa la tradicional celebració de la *Dominica Laetare*. Hi participaren la Schola Cantorum de Terrassa (que organitza l'acte des de l'any 1933), la Schola Gregoriana de Catalunya, i un

bon nombre de fidels. Presidí la celebració Mn. Josep Anton Arenas Sampere, canonge de la Catedral de Barcelona. En acabar, la Schola Gregoriana de Catalunya oferí un petit concert de peces litúrgiques gregorianes.

AGENDA

Conferència. «La Bíblia, què és?» A càrrec de Rosa Maria Boixareu, teòloga. Organitzada per la Unió de Mares. A l'Acadèmia Catòlica de Sabadell (c/ Sant Joan, 20). Dijous 24 d'abril a les 7 de la tarda.

Centenari del temple parroquial de Matadepera. La parròquia de Sant Joan de Matadepera celebra el centenari del seu temple parroquial. El dissabte dia 26 a les 17 h, celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Salvador Cristau.

X Aplec Pasqual de Sabadell.

Amb el lema «Crist, ahir, avui, sempre», l'Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud celebra el X Aplec Pasqual amb participació de totes les parròquies. Dissabte dia 26 d'abril a les 7 de la tarda, celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Fel·liu. Després, festa a la Plaça de Sant Roc.

125 anys del col·legi Santa Teresa de Jesús. Les Germanes Carmelites Missioneres celebren els 125 anys del col·legi Santa Teresa de Jesús de Terrassa (concretament, a l'antic poble de Sant Pere). El dissabte dia 26, a les 10.45 h, celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere presidida per Mn. Fidel Catalán, secretari general i canceller.

Missa en ritu hispanomossàrab. Dissabte dia 26 d'abril a les 19 h, a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

REMAD MAR ADENTRO

¡Cristo ha resucitado!

«Cristo ha resucitado! ¡Verdaderamente ha resucitado!» Con este saludo y su respuesta, usual en los cristianos de Oriente, deseo saludar también a cuantos seguís mis palabras en este día de Pascua del año de gracia de 2014.

Quiero empezar mi reflexión de Pascua comentando un pasaje del libro titulado «Sobre el cielo y la tierra», que recoge el diálogo del cardenal Jorge Mario Bergoglio, hoy papa Francisco, y su amigo, el rabino judío Abraham Skorka. En él se encuentran no pocas claves para comprender la personalidad del Papa actual por lo que dice cuando era arzobispo de Buenos Aires. Una de estas claves es cómo entiende el Papa la religiosidad. Él la entiende desde una profunda sintonía de pensamiento y de afecto con Cristo. En este sentido, Bergoglio se manifiesta muy buen discípulo de san Agustín y le cita a su amigo esta famosa sentencia agustiniana: «Señor, nos creaste para ti y nuestro corazón estará inquieto hasta que descance en ti.»

Ciertamente el hombre está llamado a vivir un acercamiento a Dios, un encuentro con Dios, y eso, en esencia es la mística. El padre Karl Rahner —uno de los más grandes teólogos del siglo xx— dijo que «el cristiano del futuro será místico o no será». Creo

que —jesuita como era— quería decir que el cristianismo ha de consolidarse y expresarse hoy por medio de la vivencia —en la fe— de un encuentro con la persona de Cristo, no sólo desde la inteligencia, sino también —y sobre todo— desde el corazón que para el lenguaje de la Biblia es el centro de la persona, allí donde converge todo lo que ella es. Ya lo decía sabiamente san Ignacio de Loyola: «No el mucho saber alimenta el espíritu, sino el sentir interiormente, el sentir desde el corazón.»

El cardenal Bergoglio le dice al rabino una frase que me ha hecho pensar: «Si una religión es puramente ritualista, sin este tipo de contenidos, está destinada a morir, porque te llena de ritos, pero te deja vacío el corazón. Coincido con usted en que la religión perdurará, porque la inquietud es inherente a la naturaleza humana, y habrá que ver de qué manera se manifiesta en el futuro.»

Esta esperanza tiene su fundamento en la resurrección de Jesucristo, sintetizada en la expresión «Jesús es el Señor», acto de fe básico de cada cristiano y de toda la Iglesia.

Renovemos, pues, con gozo y con gratitud, en esta fiesta de Pascua de Resurrección —la primera y mayor fiesta del año cristiano— nuestra adhesión a

Cristo por medio de la renovación de las promesas bautismales.

Formulo esta invitación en el recuerdo de un hermano obispo que fue entre nosotros un gran maestro del sentido de la liturgia, monseñor Pere Tena, obispo auxiliar de Barcelona, que durmió en la paz de Cristo el pasado 10 de febrero. Amaba los ritos, cuya historia y sentido conocía como pocos, pero nunca olvidaba que los ritos han de conducir a una vivencia espiritual y a un compromiso cristiano de santidad de vida, como decía en su último artículo.

La Pascua era uno de los puntos fuertes de su enseñanza y de su espiritualidad, como recordarán quienes lo leyeron y lo escucharon. Fue un gran pedagogo de la reforma litúrgica del Concilio Vaticano II.

En la Pascua de 2005, Pere Tena escribía un artículo titulado «El Señor ha resucitado y se ha aparecido a Simón Pedro» y lo terminaba con las palabras con que he iniciado este comentario: «Cristo ha resucitado. Sí, verdaderamente ha resucitado.»

Desde esta fe, deseo a todos una santa y gozosa Pascua de Resurrección. ¡Feliz Pascua a todos!

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa